

Kaifás imája

Ó Örökkévaló! Ez ünnepi estén szólítalak meg Téged - mint a zsidó nép főpapja - hogy köszönetet mondjak. Köszönetet, hogy a mi Istenünk vagy. Hogy bennünket választottál és mi Tégedet. Hogy kihoztál bennünket az egyiptomi szolgaságból és nekünk adtad ezt a földet. Vezetted a zsoltárosok íróvesszejét, lendítetted Dávid parittyáját. Belőled vett bátorságot Judit és az oroszlánok barlangjában Dániel. Te a Mi Istenünk vagy és mi a Te néped vagyunk. És lásd felépítettük a templomot a Te dicsőségedre, ahol lakozhatsz. Ez az épület vetekszik a római Jupiter templommal, Efezosz Artemisz szentélyével, Alexandria palotáival. Van-e más Istennek ilyen lakhelye! Áldásoddal élünk és kérlek, újítsd meg az áldásodat. Ámen – Úgy legyen.

És itt van most az ünnepre készülve kétszázézer zarándok. A templom kincstár tele, hajóink nem férnek be már a kikötőkbe, tele vannak a zarándokszállások. És itt az ünnep, az újra és újra egymásra találás ünnepe, az emlékezésé, a Peszah - a Húsvét - ünnepe.

A Római Birodalom összes városában milliós szám élnek zsidó testvéreink. A mi hajóinkon viszik a búzát Egyiptomból Rómába, mi szállítjuk az érceket Britanniából, mi adunk kölcsön a császárnak, hogy a birodalom növekedjen. Pénzügyeket intézünk, zsinagógákat építünk, dolgozunk. Mi a Te néped, gyarapodunk, gazdagodunk és most végre ünnepelek.

De egy gondot is eléd kell tárnom. Nem anyagi természetű, vagy vallási, csak egy emberről van szó. És ez az én nagy gondom: Jézus. Jézus, aki azt mondja magáról: ő a Messiás és lerombolja, majd harmadnapra felépíti a templomot. A Te templomodat.

A mi népünk az első a nemzetek között, aki egyedül méltó arra, hogy uralkodjék a világ felett. De itt vannak rómaiak, kik rajtunk uralkodnak és várjuk a Messiást, ki megszabadítja népét tőlük.

De itt ez a Jézus és döntenem kell. 17 éve vezetem ezt a népet. Igaz itt van egy király, az idumeus Heródes, de mindenki tudja, ő nem a Te népedből való. Érzem népem minden rezdülését, vágyát, óhaját, imáját, gondját és örömét. Naponta hozok döntéseket. Ismerem a Tórát, a szent könyveket, a hellenista kultúrát, az ország és egyházvezetés minden praktikáját. De ez a Jézus, kifog rajtam. Mit tegyek Ó Örökkévaló?

Miért oly nehéz nekem ez a döntés? Mert Jézus, Jézus a barátom. 33 éve még gyermek voltam mikor hallottam apáméktól, hogy bölcsek tudakolódtak a Messiás születése felől. Ott álltam a templom oszlopcsarnokában mikor 12 évesen tanított. Úgy beszélt, mint akinek hatalma van. Aztán később együtt ültünk Gamáliel, a nagy tanító lábánál. Beszéltünk, vitatkoztunk, szívtuk magunkba a tudást, beszéltünk népünk sorsáról, az Istennek tetsző életéről. Jézus mindig azt képviselte: Az Örökkévaló mindenkié. És, hogy Isten a szeretet Mert, ha mindenkié, nem lehet más, mint szeretet. És nekünk osztozó, szelíd, szolgáló életet kell élnünk. És a zsidóknak ebben példát kell adni, ez az ő küldetésük.

Nagyon nem értettünk egyet. Elválltak útjaink. Ő pedig már három éve járja az országot, prédikál, gyógyít, halottakat támaszt fel. És most pár napja bevonult – ahogy Zakariásnál is olvassuk – samárháton a Szent városodba. Minden arra utal, hogy a próféciaik beteljesedtek az ő életében. Hogy Ő a Messiás.

De egy Messiás mondhatja-e azt, hogy a szelídek öröklék a földet. Mikor azt látjuk, hogy a fegyverek uralkodnak és ha nem tudjuk megvédeni magunkat semmivé leszünk. Hogyan üzzük így ki a rómaiakat? Hogyan lehetünk így az első nép, a nemzetek között? Biztathat-e egy Messiás az osztozásra, mikor a pénzen tudjuk biztosítani uralmunkat, holnapunkat? A pénzen építettük fel a templomot is és a pénz jelenti a nemzet holnapjának reményét.

A szelídségnek, az osztozásnak, az adásnak semmi értelme sincs, ha nemzetben, jövőben gondolkodunk. Pacifikáljuk a nemzetet, mikor küldetésünk van a világban? Mikor ellenségek vesznek körül? No nem, ilyet lehet, hogy Jézus kíván tőlünk, de a Messiás nem kívánhat.

De Gamálieel lábánál ült még valaki. Ugyan több százan ültünk ott, de mindenki tudta csak hárman számítunk. Csak hármunknak volt koncepciója. Jézus, egy fiatal fiú Tarsuszból és én. Különbözőek voltunk, mégis jó barátok. Saul azt mondta: csak akkor lehet szelídnek lenni, csak akkor lehet osztozni, ha mindenki ezt csinálja. Ha mindenki osztozik, ad és szelíd – ennek csak együtt van értelme. Mert, ha mi - mint Jézus mondja - elkezdünk osztozni vagy szelídnek lenni, más ezt gyöngeségnek találja.

Nem magunkat kell pacifikálni, hanem az egész Római Birodalmat. És volt is rá koncepciója. Ismerte a Birodalmat. Családja generációk óta sátrakat szőtt a légióknak, római polgárjogot is kaptak ezért.

Saul az mondta: népünk ott van a birodalom minden szegletében. Zsinagógánk, kereskedelmünk behálózta az egész birodalmat. A vallásunkat át kell alakítani, alkalmazkodnunk kell a Birodalom és főleg a katonák hitéhez. Mert a katonákat kell elsősorban pacifikálni.

Ők meghaló és feltámadó Istenekben hisznek. Ott vannak az Efezosi ünnepeken, hol a leszúrt bikák vére alatt mossák önkívületi állapotban tisztára magukat. Babilonban tavaszi napünnepen az Isten és a kiválasztott papnő nászából születik meg az új király. Egyiptomban a beavatásokon alászállnak a poklokra és újra visszatérnek. Nagyon eredeti ez a Saul, és milyen művelt. Nem olyan rugalmatlan, mint Jézus.

De én tudom, véneink nem fognak változtatni. A Nagytanácsban nincs ennek esélye. Jézus és Saul elképzelése is visszapattan róluk. Minden marad a régiben. És miért ne maradjon minden a régiben? Az több ezer éve összetartja már ezt a népet, a kiválasztottat.

Hiszen, Ó Örökkévaló Te sem változol. Az vagy ma, ami Tegnap voltál és Holnap is az leszel.

Igen ez így van. És így lesz, ameddig világ a világ.

Így Jézus vállalhatatlan. Sőt veszélyes is. Itt van az ünnepen kétszázezer ember. Csak nem fog beszélni, lázítani, templomot rombolni? Nem, nem ebből elég volt. Döntöttem: meg kell halnia! Jobb egy embernek meghalnia, mint egy népnek.

A többi már Pilátus és a katonák dolga. Küldöm az őrséget, azt mondják már a Getszemáni kertben van. Itt az idő!

Ó örökkévaló! Milyen ügyeink is vannak, a Te ügyeidhez képest! Szégyellhetem magamat. Emberek a mi ügyeink. Nagyon emberiek. De nekünk fel kell emelkednünk Hozzád. Ez a mi a dolgunk. Áldj meg kérünk minket! Itt a széderest, az emlékezés, az ünnep. Ámen - úgy legyen!

Dunakeszi, 2012. április 4.

[*Garay András*]